

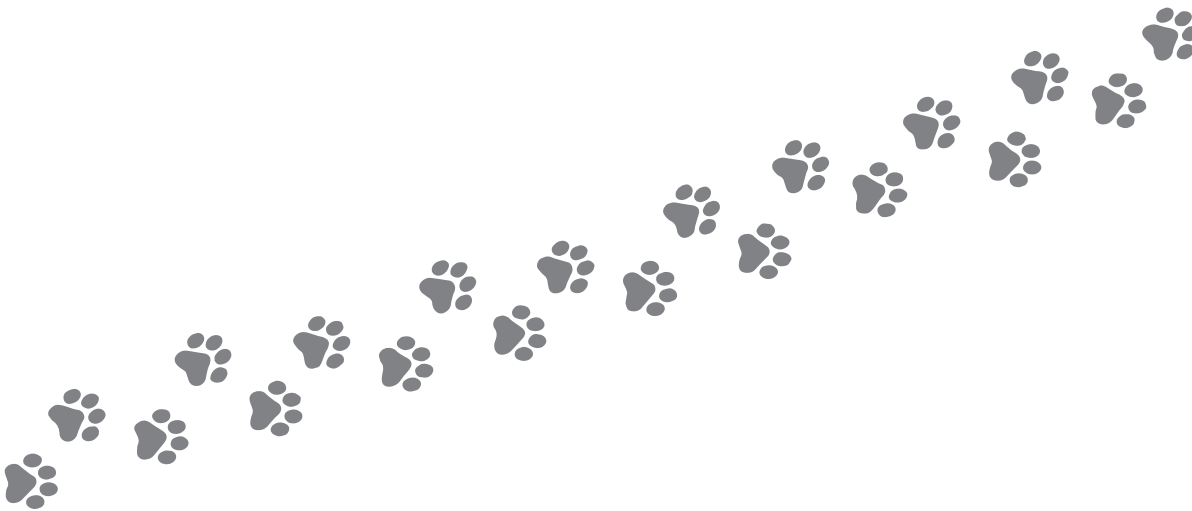
KAIP PAVOGTI ŠUNI

BARBARA O'CONNOR

KAIP PAVOGTI ŠUNĮ

Versta iš:

Barbara O'Connor

HOW TO STEAL A DOG

Farrar, Straus and Giroux Books

for Young Readers, New York,

2007

© Tekstas, Barbara O'Connor, 2007

© Viršelio dizainas, *Getty Images*

Pirmą kartą anglų kalba 2007 metais JAV išleido *Farrar, Straus and Giroux for Young Readers*, Niujorkas, JAV.

Išleista susitarus su *Farrar, Straus and Giroux Books for Young Readers, Macmillan Publishing Group, LLC* leidybos ženklas.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Dangirutė Giedraitytė, 2020

© Leidykla „Nieko rimto“, 2020

ISBN 978-609-441-670-5

BARBARA O'CONNOR

KAIP PAVOGTI ŠUNI

Iš anglų kalbos vertė Dangirutė Giedraitytė

Vilnius
2020

TURINYS

1	SKYRIUS	7
2	SKYRIUS	16
3	SKYRIUS	21
4	SKYRIUS	27
5	SKYRIUS	33
6	SKYRIUS	39
7	SKYRIUS	43
8	SKYRIUS	51
9	SKYRIUS	55
10	SKYRIUS	62
11	SKYRIUS	69
12	SKYRIUS	78
13	SKYRIUS	90
14	SKYRIUS	97
15	SKYRIUS	103
16	SKYRIUS	111
17	SKYRIUS	116
18	SKYRIUS	122
19	SKYRIUS	129
20	SKYRIUS	135
21	SKYRIUS	142

1.

Tą dieną, kai nusprendžiau pavogti šunį, mano geriausia draugė Luana Gofri sužinojo, kad gyvenu mašinoje.

Buvau sakiusi mamai, kad būdama tokia landi ji anksčiau ar vėliau sužinos. Bet mama tik pavartė akimis ir tarė:

– Drožk į stotelę, Džordžina, ir baik inkšti.

Taigi taip ir padariau. Stovėjau autobusų stotelėje, tarsi vis dar būčiau gyvenusi 3B bute. Tarsi tą rytą galvą būčiau išsiplovusi ne Teksaso degalinės tualete. Tarsi tėtis nebūtų išėjęs ir palikęs mūsų su trimis ritinukais centų ir majonezo indeliu, prigrūstu dolerių banknotų.

Manau, man visai gerai sekėsi apsimesti.

Bet mano broliui Tobiui taip gerai apsimesti neišeina. Kai mama jam liepė eiti į stotelę ir liautis inkšti, jis apsibliovė ir elgėsi kaip mažvaikis (toks jis ir yra).

– Kas Tobiui? – paklausė Luana, belaukiant autobuso.

– Jam skauda ausį, – atsakiau iš visų jėgų stengdamasi nuoduoti, kad mano gyvenimas įprastas kaip visada, visai ne tas beprotnamis, koks buvo pasidaręs. Tada pamačiau, kaip Luanos akys susiaurėjo, lūpos susičiaupė, ir supratau, kad jinai tuoj įkiš savo ilgą nosį, kur nereikia.

Ir, aišku, ji paklausė:

– Tai kodėl jūsų mama išleido jį į mokyklą? – ji vis dar skersakiavo į mane, bet nesileidau išmušama iš vėžių. Gūžtelėjau pečiais

ir tikėjausi, kad apie Tobį ji daugiau neklausinės. Bet ji nesiliovė. Ji priėjo ir savo ilgą nosį kyštelėjo į mano reikalus.

– Neįsižeisk, Džordžina, – tarė, – bet daraisi visai nevalyva.

Nevalyva? Jos mama ištiesai tai kartoja. Luana niekuomet nebūtų ištarusi šito žodžio, jei nebūtų girdėjusi taip kalbant mamą.

Ir ką turėjau jai atsakyti? Ar turėjau atsakyti: „Ką gi, Luana Gofri, jei nori žinoti, gana sunku valyvai atrodyti, kai savaitę miegi ant galinės ševroleto sėdynės.“ Arba: „Žinau, Luana. Bet mano plaukų šepetys pasimetė daiktų krūvoje, kurią ponas Diteris suvertė ant šaligatvio, kai išgrūdo mus iš buto.“

Ir tada Luana būtų paklaususi: „Kodėl ponas Diteris taip pasielgė?“

O aš būčiau atsakiusi: „Nes trijų ritinukų centų ir majonezo stiklainio, prigrūsto banknotų, neužtenka sumokėti jam nuomą, Luana.“

Bet nepasakiau nieko. Elgiausi, tarsi nebūčiau girdėjusi to „nevalyva“. Tik išokau į autobusą ir kaip visuomet atsisėdau į šeštą vietą, palikdama Luanai sėdynę iš kairės. Žinojau, kad Luana nenusileis. Žinojau, kad ji kasis, kol išsiaiškins tiesą.

– Kas, jeigu ji panorės užėti? – paklausiau mamos. – Arba pažvelgs pro langą ir pamatys, kad mūsų ten nėra?

Bet mama tik papplekšnojo mane ranka ir užsimerkė, kad žinočiau, kokia ji pavargusi po dviejų darbų. Taigi kasdien įsi-vaizduodavau, kaip Luana žvilgteli pro 3B buto virtuvės langą. Ir tada, aišku, nepamato manęs, Tobio, mamos ir tėčio, linksmų

ir laimingų bevalgančių pusryčius. Ji pamato kažkokią kitą šeimą. Kažkokią laimingą šeimą, ne tokią iširusią kaip manoji.

Ir tada vieną dieną, kai išlipome iš mokyklos autobuso, Luana pasmalsavo taip, kad nė negalėjau įsivaizduoti. Ji *pasekė* mane. Vijausi Tobį, nes pagriebęs mašinos raktelį jis bėgo priekyje, ir nė nepastebėjau, kaip draugė sėlina iš paskos. Ji atsekė mus visą kelią pro 3B butą, per gatvę ir tuoj už Ekerdo vaistinės, kur stovėjo mūsų mašina su ant langų išdžiaustytais skalbiniais, ir ten, ant pieno dėžės, laukdamas manęs, sėdėjo Tobis.

Jei kada nors norėjau, kad žemė būtų prasivėrusi ir prarijusi mane, tai tikrai tada, kai atsigrėžiau ir pamačiau Luaną, spoksančią į mane, Tobį, mašiną ir visa kita. Ką ji galvoja, buvo aišku kaip dieną.

Būčiau norėjusi mostelėti ranka ir pradanginti tą sulankstytą mašiną. Bet labiau už viską būčiau norėjusi, kad tėtis grįžtų namo ir viskas vėl būtų, kaip buvę.

Išspaudžiau šypsena ir, kaip šimtus kartų man buvo sakiusi mama, tariau:

– Tai laikina.

Luana išraudo ir atsiduso:

– O.

– Kai mamai sumokės, persikraustysim į naują butą, – pasakiau.

– O.

Ir tada stovėjome abi ir dėbsojome sau į kojas. Jutau, kaip mes tolstame, kol pradėjo atrodyti, kad Luana Gofri, mano geriausia draugė, atsidūrė kitoje Visatos pusėje.

Galiausiai ji pratarė:

– Gal aš jau eisiu.

Bet neišėjo. Stovėjau nugręžusi nuo jos akis ir iš visų jėgų stengiausi neatrodyti apgailėtina, ir, dievaži, nepradėti verkti.

Ir tada, aišku, reikėjo įsikišti ir viską sugadinti Tobiui.

– Mama paliko raštelį, kad grįš vėlai, tai turėsime valgyti makaronus iš šaldytuvo.

Luana suraukė antakius ir tarė:

– Jau seniai nemačiau jūsų tėčio.

Tai buvo paskutinis lašas. Nebegalėjau sulaikyti ašarų. Atsisėdau čia pat, vaistinės automobilių stovėjimo aikštelėje, ir viską papasakojau Luanai.

Jutau, kaip ji mane apkabina, ir girdėjau ją kažką sakant, bet buvau per daug nelaiminga, kad galėčiau ką nors daugiau nei tik verkti. Kai išsiverčiau, atsistojau, nusibraukiau žemes nuo kelnių, užsikišau plaukus už ausų ir paprašiau:

– Pažadėk, kad niekam neišpliurpsi.

Luana linktelėjo:

– Pažadu.

– Turiu omeny – net savo mamai.

Luana sumirksėjo, bet pažadėjo:

– Gerai.

Užlenkiau mažylį, laukdama, kol pasižadėdama ir ji padarys tą patį, bet ji dvejojo. Treptelėjau koja ir bakstelėjau draugę pirštu. Pagaliau ji taip pat sulenkė mažylį, mes susikabinome pirštais ir papurtėme rankas.

– Verčiau eisiu, – tarė ji.

Mačiau, kaip ji skuba per aikštelę ir atsigręžia prieš pradingdama už vaistinės kampo.

– Nekenčiu makaronų, – bambėjo Tobis sėdėdamas ant pieno dėžės. Atrodo, jis neleido man nė minutėlės pabūti nelaimingai.

Įlindau į mašinos galą ir paspyriau šaldytuvą apversdama jį ant šono. Ant žemės pabiro ledukai, vanduo ir plastikinės dėžutės.

– Ir aš, – atsakiau.

Tada įsirangiau ant galinės sėdynės ir laukiau pareinant mamos.

Jau buvo kaip reikiant sutemę, kai pasigirdo mamos batelių kaukšėjimas į asfaltą. Sėdėjau ir spoksojau pro langą. Net blankioje gatvės žibintų šviesoje galėjau matyti, kokia ji pavargusi ir liūdna. Viena vertus, norėjau likti vietoje, tiesiog užmigti ir palikti ją ramybėje, bet, kita vertus, troškau pasisakyti. Tai aš ir padariau.

Mama net pašoko, kai atidariau automobilio dureles.

– Kodėl tu dar nemiegi, Džordžina? – paklausė mama.

– Nekenčiu viso to, – atsakiau. – Daugiau nebenoriu taip.

Švelniai užtrenkiau dureles, kad nepažadindčiau Tobio. Tada atsigręžiau į mamą ir tariau:

– Turi ką nors daryti. Turi rasti, kur mums gyventi. Tikrą vietą. Ne mašiną.

Mama ištiesė ranką tarsi norėdama paglostyti, bet aš atšokau. Jos ranka nusviro, tarsi būtų buvusi akmeninė. Tada ji pūstelėjo plaukus nuo kaktos.

– Aš stengiuosi, – atsakė ji.

– *Kaip* tu stengiesi?

Ji įmetė rankinę pro automobilio langą ant sėdynės.

– Tiesiog. Supranti, Džordžina? – tarė ji.

– Bet kaip?

– Aš dirbu dviejuose darbuose. Ką dar norėtum, kad padaryčiau?

– Surask, kur mums gyventi, – aš žengtelėjau nuo jos ir užrikau: – Tai tavo kaltė!

Ji pasiuto ir sugriebė mane už pečių.

– Kad rastum, kur gyventi, reikia pinigų, – tardama „pinigų“ ji krestelėjo mane. – Aš stengiuosi sutaupyti, supranti?

Ji paleido mane ir atsirėmė į mašiną.

– Kiek mums reikia pinigų? – paklausiau.

Ji pažvelgė į dangų, tarsį žvaigždės būtų žinojusios atsakymą. Tada tikrai lėtai krestelėjo galvą ir tarė:

– Nežinau, Džordžina. Daug. Supranti?

– Kiek?

– Daugiau, nei mes turime.

Mes stovėjome tamsoje ir klausėmės netoliese svirpiančių svirplių. Mama apkabino mane per pečius, aš prisiglaudžiau prie jos ir troškau vėl būti kūdikėlis, kuris tik verkia, ir visi juo rūpinasi visą dieną.

Pagaliau uždaviau jai tą patį klausimą, kokį jau buvau uždavusi milijoną kartų:

– Kodėl tėtis išėjo?

Pajutau, kaip ji krūpteli.

– Norėčiau ir aš žinoti, – ji nubraukė plaukus man nuo akių. – Manau, tiesiog pavargo nuo visko.

– Pavargo nuo ko? – tylą tarp mūsų išsiplėtė ir patamsėjo lyg siena. Tada uždaviau jai dar vieną klausimą. Jis lyg akmuo slėgė man širdį: – Pavargo nuo manęs?

Mama suėmė man už smakro ir griežtai pažvelgė į mane:

– Tai ne tavo kaltė, supranti? – ji žvilgtelėjo į Tobi, susirangiusį į kamuoliuką ant galinės sėdynės. – Važiuojam.

– Kur?

– Nežinau. Kur nors kitur, – atidaromų durelių trakstelėjimas nuaidėjo ramioje naktyje. – Mes jau buvome čia dvi naktis, – tarė ji. – Policininkai privalės mus išvaryti, jei liksime.

Pamačiusi išverstą šaldytuvą, ji žvilgtelėjo į mane, ir aš padėjau jai surinkti daiktus. Tada įlipau į mašiną. Išvažiuojant iš stovėjimo aikštelės, susigūžiau ir niūriai dėbsojau pro langą.

Važiuojame pro tuščias, užrakintas ir tamsias parduotuves. Derbis Šiaurės Karolinoje atrodė tarsi vaiduoklių miestas.

Mama pasuko į gatvelę už „Bilio automobilių dalių“. Kai išjungė variklį, mus prarijo tylą.

Ant drabužių, kuriuos mama buvo sukabinusi per vidurį, kad atitvertų man „miegamąjį“, užmečiau paplūdimio rankšluostį. Galėjau įsivaizduoti Luaną, susisupusią į savo baltą ir rožinę antklodę ir palei sieną suguldžiusią pliušinius žaisliukus, o galvūgalyje susidėjusią gimnastikos kaspinus, ir ėmiau gailėti savęs.

Tada kuo patogiau susirangiau ant sėdynės. Galiausiai įsitaisiau ant nugaros, kojas įrėmiau į dureles ir įsispoksojau į žvaigždėtą dangų.

Ir tada pamačiau. Skelbimą, prikabinatą čia pat, ant telefono stulpo, anapus mašinos lango. Nublukusį seną skelbimą, kuriame buvo parašyta: ATLYGIS 500 \$. Ir po užrašu išverstakio šunyčio su iškištu liežuviu nuotrauka.

Ir tada dar parašyta: AR MATĖTE MANE? MANO VARDAS MICE.

Penki šimtai dolerių! Kas mokėtų penkis šimtus dolerių už tokį šuniūkštį?

– Mama? – sušnibždėjau iš už paplūdimio rankšluosčio.

Mama krustelėjo ant priekinės sėdynės.

– Ar penkių šimtų dolerių užtektų, kad rastume, kur gyventi? – paklausiau.

Mama atsiduso.

– Manau, taip, Džordžina. Dabar miegok. Rytoj į mokyklą.

Pažvelgiau į Micę, ir galvoje užvirė mintys.

O jei rasčiau tą šunį? Gaučiau pinigų, ir mes galėtume apsigyventi tikrame būste, o ne prasmirdusioje senoje mašinoje.

Bet tas šuo gali būti bet kur. Net neįsivaizduoju, kur jo ieškoti. Be to, skelbimas senas. Kažkas tikriausiai jau rado Micę ir gavo tuos penkis šimtus dolerių.

Spoksojau pro langą į skelbimą, galvojau apie Micę ir svarsčiau: o gal yra ir kitų žmonių, kurie sumokėtų už dingusį šunį? Ir tada nuo šovusios minties taip staigiai atsisėdau, kad Tobis sumurmėjo per miegus, o mama sušnypštė: „Ššš.“ Vėl sulenkiau

kojas ir išsitiesiau ant nugaros savo paplūdimio rankšluosčiu atskirtame „miegamajame“. Suplėkusios mašinos sėdynės trenkė riebiais bulvių traškučiais ir purškalu nuo vabzdžių. Užsimerkiau ir nusišypsojau. Turėjau planą.

Ketinau pavogti šunį.

Kai tėtis staiga palieka šeimą, Džordžina su mama ir broliuku patenka į keblią padėtį – jiems nebeužtenka pinigų susimokėti nuomai, tad nuo šiol jie gyvena automobilyje. Kol mama dirbdama dviejuose darbuose mėgina išmaitinti vaikus ir susitaupyti nuomai ir užstatui, Džordžinai kyla idėja, kaip pinigų gauti greičiau. Tai linksmi parašyta istorija apie labai rimtus dalykus ir, žinoma, meilę šunims. „Kaip pavogti šunį“ Bank Street edukologijos koledžo išrinkta geriausia 2008-ųjų metų knyga vaikams, 2014 metais Pietų Korėjoje pagal ją pastatytas filmas *Gaereul humchineun wanbyeokhan bangbeob* (angl. *How to Steal a Dog*).

Amerikiečių rašytoja Barbara O'Connor (g. 1950 m.) Lietuvos skaitytojams jau pažįstama iš knygos „Noras“. Barbara užaugo Pietų Karolinoje su mama, tėčiu ir vyresne seserimi, su kuria daug žaisdavo ir pešdavosi. Dabar ji gyvena Šiaurės Karolinoje su vyru, turi suaugusį sūnų, du šunis ir daug rašo. Barbara O'Connor nuo mažens labai myli šunis ir rekomenduoja kuo gražiau elgtis su gyvūnais ir, žinoma, jų nevogti.

Redaktorius **Vainius Bakas**
Korektorė **Goda Baranauskaitė-Dangovienė**
Maketavo **Miglė Dilytė**
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Tiražas 3000 egz.
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Dar kartą perskaičiau taisyklių sąrašą ir pajutau, tarsi skilčiau pusiau. Viena mano pusė mąstė: „Džordžina, nedaryk šito. Vogti šuns tiesiog negalima“, kita – „Džordžina, tu tikrai keblioje padėtyje ir turi padaryti viską, kad iš jos išsikapstytum“.

MANO vardas Džordžina, aš turiu mamą, jaunesnį brolių labai rimtų bėdų.

Nuo tada, kai tėtis mus paliko, su mama ir broliu gyvename automobilyje. Gal iš pirmo žvilgsnio tai ir atrodo romantiška, bet tikrai sunku atrodyti tvarkingai, kai tavo namai – pusė galinės sėdynės, o praustis turi degalinėje.

Nuslėpti šią gėdą nuo geriausios draugės darosi vis sunkiau, o ir mokytojai skundžiasi dėl suprastėjusių pažymių. Nusprendžiau, kad toliau taip tęstis negali. Mums verkiant reikia pinigų.

O kai pamačiau skelbimą, kuriame atradusiam dingusį šunį siūlo net 500 dolerių, man kilo tobula idėja.

Tik pirma reikia rasti šunį, kurį būtų verta vogti.

**KITA
AUTORĖS
KNYGA:**

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-670-5

9 786094 416705